

Прощання Чайлд Гаролда

Тодось Осьмачка

Прощай, прощай ... Мій рідний край
у море майже зник,
ревуть вітри в морський відчай,
чаїний стогне крик.
Сіда за море сонця диск,
і ми вслід летимо ...
Прощай, мій краю й сонця блиск,
добраніч вам обом.

Ще трохи — й сонце засія
в рожевім тумані,
і привітаю море я,
а матір землю — ні.
Війне пустиня в замок мій,
де захолоне й світ;
на стінах виросте пирій,
завіє пес з воріт.

— "Сюди, сюди, мій джуро, йди,
чого це розпач твій,
злякався може ти води,
розлючених стихій?
З повік своїх звій сльози-жаль,
в нас дужий корабель:
і сокіл так не лине в даль
серед морських пустель".

— "Вітри хай рвуть і хвилі мчать,
я не боюся бур,
і не дивуйте, пане Чайлд,
що сплакую журбу.
Я батька байдуже лишив,
а неньку так, як син,
й не маю друга я, лиш ви,
та ще над нас один.

Мій батько поблагословив

мене без горя в путь,
а сум у неньки заквилив
аж до мого прибудь..."
— "Облиш, лиши ти смуток цей,
хоч вартий сліз таких,
якби я теж, дитя, очей
не мав би тут сухих...

Гей, слуго, слуго, що за жах,
чого тремтиш блідий,
чи ти злякався розбишак
і теж буртів води?"
— "Ох, ні, мій пане, не боюсь,
не кволий ще такий,
а за дружиною журюсь,
за вірністю щоки.

Де замок ваш, дуби та став
дружина жде сумна,
дитя ж про тата як пита,
що вимовить вона?"
— "Ну, годі, добрий слуго, гріх:
у тебе більший сум,
бо рідний я лишив поріг
глузуючи й без дум.

Жінкам я правди не повім,
хай плачуть гаряче,
бо вранці вип'ють сльози їм
коханці із очей;
не жаль мені й за щастям тим,
і з бід не задрижу,
а жаль тяжкий, що ні за ким
ніде не затужу.

І я самотній в світі мчу
кудиш по глибині,
за мною я не чув плачу,
то й жур — не жур мені.
Завиє пес лиш мій до зір
та й звикне до руїн,

а щоб вернувся я в свій двір,
то, певно, рвав би він".

Лети ж, стерно, і, наче сіль,
морські бурти зривай:
мені байдужі землі всі,
назад лиш не вертай...
Вітаю я бездонний вир,
а втомне зір між вій,
нехай живе бескеття гирл;
добраніч, Краю мій!